Per què no véns?

Per EloiA el dl., 10/09/2007 - 09:00

Els Pets

-

Agost

Lletra original

Estenc la roba al celobert amb ulleres de sol per no ensenyar les marquesQue encara porto dels llençols sense rentar que sempre fan olor a tu. Remeno aquell calaix vermell buscant un cigarret i només trobo entradesDe cadascun d'aquells concerts que vam veure plegats i volem emmarcar. El meu balcó vol aturar la guerra amb un cartell tossut i estripat que com jo sembla no tenir més feina que segui esperant. Per què no véns?... Ensopegant responc al timbre del contestador però només és propagandaQue deixaran en el replà perqué la bústia és plena i he perdut la clau. Posant la tele vaig passant cadenes que competeixen en cridar més fortFins que l'absurd i la vergonya alienafan que en tingui prou. Per què no véns?... Estripo pàgines quadriculades plenes d etaques blaves i de gargotsQue dins la paperera arrugades criden el teu nom. Per què no véns?...

Lletra traduïda

...Per què aquest silenci?

El salmista és un poeta que expressa la seva alegria, les seves pors, les seves certeses i incerteses... A vegades que escoltem una cançó o llegim un salm o una poesia i ens trobem que el nostre estat d'ànim no correspon amb el de la musa que ha inspirat la poesia. Així i tot estem convidats a posar-nos a la pell del poeta. Plorar allò que ell plora, pregar allò que ell prega, alegrar-nos amb allò que a ell l'alegra. Ara ens volem posar a la pell d'aquesta persona que es pregunta "Per què no vens?". Fes-te teva la cançó, fes-te teus aquests salms i pregàries que també estan escrits des de la desolació .

"Déu meu, escolteu el meu clam, ***ateneu la meva súplica;us invoco lluny del país,amb el meu cor desolat"*****(salm 60)** ***"No ens donen a nosaltres la glória,no ens la donen, Senyor;donem-la al vostre nom,perqué vos sou fidel en l'amor.Que no puguin dir els altres pobles;***

On és el vostre Déu?" (Salm 113)

Silenci de Déu (Lluís Espinal s.j. "Pregàries a boca de canó")

El món gairebé és coherent sense Déu. I Déu roman en silenci, i no es defensa quan l'insulten, ni deixa anar els seus llamps i trons, quan el neguen.Tot resta en silenci, però es tracta d'un mutisme hostil. I, si volem pregar, la nostra pregària s'esdevé sense diàleg. Udol del vent en una casa en ruïnes. Déu, tanmateix, sent la nostra angoixa, malgrat sembli que és molt lluny...Senyor del silenci, t'oferim la solitud, la nostra absoluta solitud, puix, fins i tot Tu, ets absent. No tenim res de més íntim ni més nostre.T'oferim la nostra finitud, les arrels del nostre ésser. T'oferim l'angoixa de ser homes. No ens deixis acceptar la desesperació, encara que l'interior se'ns endureixi com la pedra i sentim el rau-rau de la reprovació. Senyor, que tens cura de les flors del camp i les orenetes, per què sembla que et preocupis tan poc dels qui sofreixen? No ens deixis perdre la confiança, no ens deixis caure en la morbositat de la ruptura estrident, per a encebar-nos en la fosforescència de la mort.La nostra vida ens sembla sense sentit. Com la teva, damunt la creu. Però Tu l'emplenaràs de dons per als altres. Si poguéssim saber a on ens portaràs...Malgrat la nit, fes que mai no diguem "prou", malgrat no puguem més. Puix tu comences a actuar justament en la nostra derrota.De vegades, la teva mà no ens sembla amiga. Però acceptem que ens tractis així. Ho acceptem tot, encara que no ho sentim. Només aquesta acceptació total ens podrà alliberar de la desesperació. Acceptant, expressem un suprem intent d'amor i de fe.